

dens mest fremtrædende Talsmand her i Landet, at hans Sagkundskab, hans politiske Erfaring staar højt, saa højt over den nuværende Handelsministers, at Sammenligning overhovedet ikke kan gøres. Den daværende Handelsminister Hr. C. Hage omtalte, at det ærede Medlem Folketingsmand Hauge havde bebudet, at vi i Aaret 1920 vilde faa et Betalingsunderskud paa en Milliard Kroner, og saa udtaler Handelsministeren her i Tinget: „De to første Maaneder har givet ham Ret, og hvis det skal fortsættes Resten af Aaret paa samme Maade, kan man simpelt hen sige: Vi har ikke Penge til at betale med. Under disse Forhold fortjener det den nøjeste Undersøgelse, hvorledes vi skal klare os i det kommende Aar, og jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg tror ikke, det lykkes os med Held at komme igennem disse Tider, hvis vi ikke er belavede paa om fornødent at gribe til kraftige Forholdsregler.“ Han siger senere vendt imod dem, der mener, at han eller den daværende Regering skulde være Tilhængere af varige Statsforanstaltninger: „Det drejer sig jo netop om, paa hvilken Maade vi med mindst Besvær og Tab atter kan lede Samfundet ind i saadanne Tilstande, at vedblivende Indgriben fra Statsmagts Side bliver overflødig.“

Men overfor Paaberaabelsen af Frikonkurrencen siger han følgende Ord, og dem vil jeg ganske særlig understrege: „Hvad hjælper det at sætte sin Lid til en Tilstand, som faktisk for Tiden ikke er til Stede, og som det ikke er muligt under de nuværende Forhold med eet Slag at retablere. At ville sige under disse Forhold, at Staten skal lægge Hænderne i Skødet, at Regeringsmagten ikke skal gribe ind, hvor Forholdene aabenbart er i Færd med at løbe forkert, det er, forekommer det mig, at skyde et Ansvar fra sig, som man bagefter i høj Grad vil kunne komme til at beklage, at man har skubbet fra sig. Naar det viser sig, at Prisforhøjelser og Lønforhøjelser i alle mulige Forhold sætter deres Spor, at det bliver dyrere og dyrere at leve, Udgifterne bliver større og større, at Landets Gældsforhold overfor Udlandet bliver stærkt forværret, og naar Folket selv, alle Klasser, alle Lag, uden at gøre sig Stillingen klar medvirker til at drive Udviklingen hen i den Retning, saa er det en Opgave for Regeringen at overveje, om der dog ikke bør gribes ind, saa vidt det er muligt at gøre det, for at afværge, at der slaas mere i Stykker, end der her burde slaas i Stykker.“

Men der blev slaet mere i Stykker, end der burde slaas i Stykker. Der blev slaet i Stykker i Marts Forsøgene paa at hindre den Overhobning af Lagrene, som Regeringens egen Betænkning nu paastaar er en Hovedårsag til Krisen. I Aaret 1920 indkøbte vi her til Landet for 3 200 Mill. Kr. Varer. For 1 000 Mill. Kr. Varer af disse sparet vilde betyde, at vi ikke nu var i Gæld til Udlandet. At vi købte dette Overskud, medførte netop det, som Hr. C. Hage den Gang paapegede, at vi ikke havde Penge til at betale med. Dette Overskud er det, som har medført vor Gæld, og de 3 200 Mill. Kr.s Opkøb her til Landet af overflødige Genstande til Luksus og Spekulation er nu af Regeringen erkendt at være en Hovedårsag til Krisen. Vanskeligt kan en Regering i et offentligt Dokument domfælde sin egen Politik stærkere, og for saa vidt maa Regeringen være tilfreds med, at dens Betænkning ikke offentliggøres.

Den ærede Ordfører for Venstre mente, at den nuværende Regering havde fulgt en nogenlunde lige Vej i dette vanskelige Spørgsmaal. Med den Begrænsning, som ligger i Ordet „nogenlunde lige“, sigtes der formentlig til den Afvigelse fra den lige Madsen-Mygdal'ske Linie, som fandt Sted i Efteraaret 1920, da Regeringen — ængstet selv for den Udvikling, som den fri Indførsel førte Landet henimod — paa ny sammenkaldte et Valutaraad og lod dette forhandle i lang Tid under den Forestilling, at Regeringen vilde følge dens Indstillinger, en Forhandlingsmetode, som medførte, at Indførselen i den Tid, hvor Raadet paa Regeringens Ansvar sad, stimuleredes yderligere. Denne Episode endte med, at Regeringen lagde Forslaget helt til Side, skønt ogsaa en af dets Venner, det ærede Medlem af dette Ting Hr. Pinstrup, havde udtalt sig for at træffe vidtgaaende Foranstaltninger. En Begrænsning af Luksusindførselen paa det daværende Tidspunkt havde selvfølgelig ikke kunnet have tilnærmelsesvis den samme Betydning som en Indgriben i Foraaret 1920; men den vilde dog have været at spore, og det var derfor anden Gang, den nuværende Regering greb fejl.

Endelig har Regeringen efter min Mening i den forløbne Tid, siden den begyndte Forhandlingerne med det Udvalg, som kaldes Rigsdagens Industriudvalg, og hvis Betydning er højst tvivlsom, behandlet denne Sag med alt for stor Langsommelighed og alt for lidt Alvor.

Den højtærede Ordfører for Venstre